

Mali, Perica Mali

Da se leto za one koji ga provode u gradu ne razvlači kao „babl-dabl” žvaka, da građanima ne bude dosadno – pobrinula se Agencija za privatizaciju. Baš tokom smarajućeg avgusta rešio brod te važne državne institucije da radi punom parom. I to – na prodaji medija.

Koleginicama i kolegama skočila unutrašnja temperatura zbog spoljnih plus 35, a sada još i to: treba da spoznaju realnost i vide koji će Mali, Perica Mali, postati 001, odnosno 1/1 vlasnik većinskog paketa akcija njihove firme. I, važno je ovde reći, sve asocijacije koje zbog pisanja reči Mali velikim slovom vode ka gradonačelniku Beograda isključivi su proizvod moždanih aktivnosti čitalaca, tj. nemaju nikakve veze sa idejom autora teksta. -:)

Mali kao prezime je tu jer, nažalost, medije u ovoj državi ne kupuju veliki medijski igrači, oni što žele da na zadovoljstvo građana unaprede programe elektronskih i štampanih medija i pritom nešto zarade, već „mali od palube” nekog od nekolicine kapetana plovidbe najjače stranke u zemlji.

Zbog čestih promena zakona pomoću podzakonskih akata i izmena njihovih članova, što je moda usvojena u istom momentu u kom je u Srbiji uveden i višestranački sistem – svojevrsno tržište političkih partija, nije nam poznato ko je i kada izmislio da treba da prođe između dva i osam dana od otvaranja koverata s ponudama potencijalnih kupaca do javnog nadmetanja, umesto da se aukcija sprovede odmah. Zato je i detetu, malom detetu, jasno zašto je to neko baš tako stavio pod zakonsku kapu: da bi ponuđači imali vremena da se međusobno dogovore dokle palica treba da se diže, ili, još realnije, da bi određeni kapetan plovidbe mogao da usmeri medijski brod ka sigurnoj partijskoj luci. Uz pomoć obećanja, pretnji ili trange-frange kombinacija.

Ali nije sve tako sumorno u vezi s privatizacijom medija. Na primer, u komšiluku, u Beloj Crkvi, lokalna radio-stanica mora da dobije vlasnika, a u priču se umešaše i „pajtonovci” i „nadrealisti”. Stanovnici tog mirnog južnobanatskog mesta već nedeljama najavljuju buru na pučini, pa je priča stigla i do nas: na aukciji će se pojaviti dvojica imućnih meštana, komšija, čiji je osnovni zajednički cilj da onom drugom crkne krava. Menjaše oni stranke, radiše na razvijanju svojih poslova, ali jedno je godinama ostalo isto – ne podnose

se!

I evo prilike da se vidi čija je poslednja: ko bude kupio radio-stanicu, moći će da minira onog drugog na sav glas, meštanima da „crta“ koliko je baš on u pravu, da bude glavni, samo jedan – istina je ono što ja kažem, i to preko mog radija! Država trlja ruke, „zidaće“ se otkupna cena daleko iznad realne vrednosti radija...

O tome ko je kupio RTV Pančevo, postoji tekst na trećoj strani. Ovde ćemo samo dodati da je Radojica Milosavljević iz Kruševca, očitito, čim je bio spreman da za naš lokalni RTV plati 87.200 evra, duboko involviran u medijske prilike u Pančevu; dolazi čovek s juga Srbije u Vojvodinu da se bavi javnim mnjenjem. Nema razloga da se na bilo koji način oseća povezano s rečenim na početku teksta: em je za odbijanje preostalih dveju ponuda za kupovinu RTV-a bilo realnih formalnopravnih razloga, em samo ovi što nemaju o čemu da pričaju, laju da je dobar s ministrom odbrane Gašićem, em je u naslovu teksta Perica.

Dok čitate ovaj tekst, u četvrtak, marljivi mravi iz Agencije otvaraće ponude za RTV „Studio B“, nekadašnji ponos glavnog grada. Dobro jutro, Beograde!

Neka se pripremi „Pančevac“, ovaj od 1869, sledećeg utorka.

Nabavimo naočare za noćno osmatranje, kakve imaju američki specijalci. Čeka nas mrak. Medijski.

P. S.

E, koleginice novinarko, da smo bar stigli da napravimo žurku... Probo onaj sa slike iz ćoška gore levo da je organizuje. Ali nije se desila; valjda je problem u faking sujetama i takmičenju u disciplini „ko će prvi do plena – informacije“. Ne klonite duhom: biće prilike da vas kolege novinari okupe i da vam, poput Bogdana Diklića u „Nacionalnoj klasi“, zapevaju: „Ne spavaj, mala moja...“ I da se napijemo ko on, normalno. Rokenrol.

Siniša Trajković